

Ze lachte, wat moeilijk, knikte dan.

„Dat dien ik toch ook ee? Meneer Simon zal d'r wel zèlig voor oppassen om....”

Ineens, zacht, ging de deur open en trad Simon met zijn hoed op en zijn overjas nog aan, de kamer in.

Juffrouw Lurkus deinsde terug van het bureau, stond een oogenblik stil, midden in de kamer; over zijn weer opgezet lorgnet keek Jan naar de fatterig aangetakelde verschijning van zijn broeder in zijn grijs pak.

„Afijn, dat is dan zoo....” mompelde juffrouw Lurkus wat onzeker van houding en dan, terwijl ze langs Simon heen de kamer verliet, voegde ze dezen nog wat fleemend toe: „Lekker wandelweertje, ee, meneer?”

Simon antwoordde niet, keek haar even na, keek dan naar zijn broeder, die zich weer had afgewend en veinsde te werken.

Wat doelloos liep hij toe op den boekenhanger, liet zijn hand, als in gedachten, glijden langs de ruggen; hij was de kamer ingegaan zonder een bepaalde reden, in gepeinzen eigenlijk, gekweld door de onrust, dat hij mevrouw Leenbach misschien al had misgelopen, maar er was nu iets, dat hem weerhield te vragen of ze soms al geweest wàs.

„Nog bie Tange geweest?” vroeg Jan wat schorrig.

„Nee.”

„O.... ik dacht, dat je....”

Toen zwegen ze beiden.

Even later verliet Simon de kamer weer, hij liep naar boven, trok daar zijn overjas uit, zijn handschoenen, hing zijn grijzen fantasiehoed in de kast.

Dan trad hij voor den spiegel.

In de mistige verweerdheid van het oude glas scheen zijn gezicht nu toch bijzonder jong, meende hij, een jongensgezicht bijna; hij glimlachte tegen zijn eigen beeltenis, trok zijn bovenlip dan wat op, om het effect te zien van zijn tanden.

Dan deed hij het gebit even uit zijn mond; een oogenblik moest hij dien schrijnenden druk toch eens kwijt zijn. 't Was waar, soms vergat hij, dat het pijn deed, als hij heel rustig was, maar nu, na dit gejaagde terugloopen naar huis, was hij warm en bezweet geraakt en dan klopte 't weer zoo.

Er liep iemand over het portaal; hij deed de deur open, zag dat het Laurien was.

„Laurien!”

Ze keerde om, een gevulde karaf in de hand.

„Blijft u?”

„Is mevrouw Leenbach er al geweest met een lijst voor Kindervoeding?”

„Mevrouw Leenbach?.... Van de Singel?” Ze schudde 't hoofd.

„Niet dak weet, meneer.”